

Iris NUȚU

cl. a XII-a, CN „Calistrat Hogaș”, Piatra-Neamț
Premiul I, secțiunea „Poezie – liceeni”

pianistul

plângea în brațele mele și
odată cu umerii ei se
cutremura pământul
iar pereții lumii noastre se dărau unul
câte unul
de parcă universul ar fi făcut din noi
un joc de domino.
și ea, plângând, atât de frumoasă era că
tot ce mi-am mai dorit înainte
ca pământul
să se prăbușească peste cer
a fost să mai facem o dată dragoste
și să apăs clapele coastelor ei până când
carnea ar fi început să îi cânte
din nou.

Cuvântul-cheie pentru poeziile lui Iris Nuțu este fragilitate. Versurile ei se țin unele de altele ca o țesătură fină de frunze uscate. Citindu-le, ai sentimentul că un simplu suflu de vânt ar putea să le desprindă. Are o voce care, într-un mod fluent și echilibrat, reușește să escaladeze cu ușurință spații mai mici sau mai mari, care totuși au o logică precisă prin felul în care sunt interconectate sau prin stările pe care izbutește să le reflecte în diverse obiecte din afara corpului fizico-psihic al eului liric. Simplitatea sa schematică îl ajută pe cititor să empatizeze cu ideile care creează decorul textelor.

Ecaterina BARGAN

contre-jour

cursele de lacrimi ale Irinei încep pe obraji;
linia de sosire e bine ascunsă în
sânul cald acolo de unde
lacrimile nu-i mai pleacă niciodată.
din când în când mă mai primește la ea
în inimă iar
acolo le văd pe toate
păstrate-ntr-o menhină.
și cu fiecare maraton de plânsut mut
pe care îl adună în piept
Irina devine din ce în ce mai diafană
mai fragilă decât însuși cuvântul
fra
gil
pe care i l-am frânt în două silabe
când i l-am șoptit în ureche.
la cursele de lacrimi ale Irinei
eu nu am pariat niciodată
de teamă să nu care cumva să câștig
și să pierd totul.

CHARLOTTE AU VENT

L'ESPAGNOLE

clarobscur

am trecut prin toate
 și toate au trecut prin mine
 până când
 chiar și ceapa plângea, tăindu-mi viscerele
 devenit o perdea diafană
 care îmi despărțea eul de vecie
 cameră funerară, sală de bal, mi-e totuna
 când piciorul balerinei e de mult frânt
 și astăzi tremură
 în timp ce talpa lui devine
 podeaua țintă a sărutului unui naufragiat
 dorm cu capul în palma deschisă
 ca să gălesc în ea dimineața
 vise pe care mi le fură zorii
 și le prefac în umbre de cearșaf alb
 căci doar acolo, în ele
 torni apă pe ciment
 și-apar ridichi uriașe și vrejuri de fasole
 doar acolo mai există speranță
 când pasărea Phoenix
 se îndrăgostește de fluture
 doar acolo pisica le dăruiește toate cele
 nouă vieți
 chiar dacă nu sunt niciodată de ajuns.

negru aprins

să dăm cărțile pe față, spuneai
 și-apoi mi-arancai în chip ași de pică și
 dame de caro
 dintr-un tarot ieftin
 iar eu îți așezam pe umerii obrazilor
 beletristică,
 cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat
 viu din cea mai rea faptă pe care mi-ai
 făcut-o
 în ziua în care am aflat
 de cât de multă putere e nevoie în urletul de
 disperare
 al celor slabi
 când unii își închid rănilile
 cu ața de la cicatricile proaspete ale altora;
 îți spun mulțumesc
 astăzi poetizat înăuntrul unui halo de lumină
 puțin prăfuită și adusă de vânt
 cel mai frumos mi te amintesc
 acum
 când
 te-am uitat.